

hoe het mij gaat...

hoe het mij gaat?

*ik bied je mijn verontschuldiging aan
want kijk:*

*de huizen ontvangen hun warmte
van de zon
en het water lacht
de bomen fluisteren elkaar
geheimen toe*

zo zie je

*voorlopig moet dit mijn
antwoord zijn*

Jozef Eijckmans

Uit: 'Verzamelde gedichten' -De Prom 1988

'*hoe het gaat...*' Hoe bekend klinkt deze vraag in onze oren! Hoe moeilijk is het dan een zinvol en eerlijk antwoord te 'verzinnen'. De vraagsteller wil graag een concreet – en in een zin vervat – antwoord dat een geruststelling kan bieden of aan een drang naar nieuws beantwoordt. Klinkt die vraag dan veelal als een dooddoener, een gewoonte bij een vluchtige ontmoeting? Zeker niet altijd! Het klopt dat die vraag snel op de lippen ligt en een manier is om een gesprek te openen. Laten we ervan uitgaan dat de 'ontvanger' van de vraag zich tevreden kan voelen met interesse naar zijn persoon. Wellicht voelt hij na jaren van verdriet om het overlijden van een geliefde, een nare gebeurtenis of een voortijdig ontslag..., toch de nood herinneringen op te halen, maar hoe doe je dat? Is de 'zender' van de vraag klaar voor een geschiedenis die hij of zij zelf al een tijdje achter zich heeft gelaten? En dan klinkt de herhaling, als een echo weer: '*hoe het mij gaat?*' Een vraagteken neemt de plaats in van een beletselteken dat een rust en een aarzeling inhoudt. De vraag wordt op die manier teruggekaatst, maar dan wel op een zachte en begripvolle manier, met '*ik bied je mijn verontschuldiging aan*'. Meteen volgt er na het redengevend voegwoord '*want*' een concrete '*kijk*' met een dubbele punt waarachter dan een verklaring kan volgen. Niet echt dus! De witregel die volgt, wijst op een aarzeling van de spreker, maar tegelijk ook op de verwachting van de luisteraar. Hoe poëtisch klinkt het in '*de huizen ontvangen*

hun warmte van de zon'. De luisteraar wordt op het verkeerde been gezet. Heeft de persoon dan toch geregeld nog een zonnetje in huis via vriendelijke bezoekers? Het feit dat *'van de zon'* heel apart in een kort vers geformuleerd staat, zet ons aan het denken. Het moeten wel mensen zijn met een uitzonderlijke waarde die anderen van de nodige menselijke warmte kunnen voorzien. Van de warmte van de *'zon'* naar het noodzakelijke *'water'* dat *'lacht'*. Het wijst op een frisheid van bestaan, als een oase waarin men troost kan putten. *'De bomen fluisteren elkaar/geheimen toe'* zet de vraagsteller bijna buitenspel. Hoe moet hij ermee verder? Hoe mooi klinkt het immers allemaal! Waren het geruststellende antwoorden, of eerder een vraag niet aan te dringen? *'zo zie je'* verwijst naar het einde van het gesprek. Zeker opent het de deur naar nieuwe ontmoetingen met *'voorlopig moet dit mijn/ antwoord zijn'*. Het eindrijm met de *'ij-klank'* klinkt wat langer en houdt een zekere pijn in zich, maar wijst zeker in de richting van *'kom maar eens terug voor een wat langer en deugddoend gesprek waarin we meer tijd nemen voor elkaar...* (HVdS)